

انتخابات کانون وکلادر پیش است

به چه نامزدهایی رأی ندهیم؟

ابراهیم ایوبی
وکیل دادگستری

پنج‌شنبه ۱۹ مهرماه، سی‌وسومین دوره انتخابات هیئت‌مدیره کانون وکلای دادگستری مرکز برگزار و دوازده عضو اصلی و شش عضو جایگزین توسط هیئت عمومی وکلا انتخاب خواهند شد. از ۲۱۳ نامزد ثبت‌نام‌کننده، ۱۸۹ نفر در دو مرحله توسط شعبه دوم دادگاه عالی انتظامی قضات به‌عنوان مرجع اعلام صلاحیت نامزدها، تأیید شده‌اند. برای وکلا این پرسش مطرح است که به چه داوطلبانی رأی بدهیم؟ اما از زاویه دیگر نیز می‌توان این سوال را طرح کرد: به چه داوطلبانی رأی ندهیم؟ در ادامه ویژگی افرادی که به تجربه ثابت شده شایستگی عضویت در اداره یکی از قدیمی‌ترین نهادهای غیردولتی ایران را ندارند، بیان می‌شود. البته که همه رأی‌دهندگان خودصاحب‌نظر هستند.

اول. کانون وکلا، خانه «وکلا» است و قرار بر اینکه امور این صنف به دست خودش اداره شود. هر چند نامزدی قضات بازنشسته، بازخریدی و مستعفی یا چهارسال سابقه قضاوت و چهار سال سابقه وکالت منع قانونی ندارد؛ اما این انتخاب جامعه وکالت است که به هم کسوت خود رأی دهند یا حقوق دانانی که چنددهه کارمند دادگستری بوده‌اند. باید از خود پرسید کدام‌یک دغدغه «وکالت» را دارند. همواره امکان تشکیل «کانون قضات بازنشسته» و کنشگری اجتماعی برای این عزیزان به شکل دیگری وجود دارد.

دوم. نامزدی افرادی برای هیئت‌مدیره‌ای که می‌خواهد به شکل جمعی امور را اداره کند، آفت است گرچه بازهم منع قانونی ندارد. بهتر خواهد بود به مجموعه‌هایی رأی داده شود که همگرایی بیشتری با یکدیگر دارند، هر چند فهرست‌های بسیار متعددی که نسبت به تعداد داوطلبان ارائه شده، خود به معضل انتخابات این دوره تبدیل شد. بپذیریم ورود افرادی به یک جمع دوازده‌نفره که برای تصمیم‌گیری در بیشتر مسائل نیازمند به‌آی هفت عضو دارد، خیلی منطقی نیست.

سوم. نهاد وکالت به هیئت‌مدیره خلاصه نمی‌شود و از کانی چون دادسرا و دادگاه انتظامی، اداره حقوقی و کمیسیون‌های متعددی همچون حقوق بشر، کارآموزی و طرح و برنامه دارد. با وجود تصویب

اقتدار خارجی در گرو انسجام داخلی

تهدید و فرصت بزرگ ایران در منازعه با اسرائیل

رضا رئیسی

روزنامه‌نگار و تحلیلگر سیاسی

با افزایش تنش و گسترش دامنه منازعه چنددهه‌ای اسرائیل و ایران به زدو خورد مستقیم و وضییت شبه‌جنگی، از افکار عمومی تا مسئولان سیاسی بیش و پیش از هر مقوله‌ای به میلیتاریسم جاری و ساری در سطح منازعه و تنش رهنمون شده‌اند و به آن معطوف و متمرکز گشته‌اند. البته که این امری طبیعی و به اقتضای ماهیت پرطنین نزاع مسلحانه در چنین شرایطی است، نمونه آنکه محمدجواد ظریف در برهه‌های گفته بود که مردم کشاکش میدان را به واسطه ذات هیجانی آن به فعل و انفعالات دیپلماسی که چنین بازخوردهایی ندارد، ترجیح می‌دهند (نقل به مضمون) یا بیژن نامدارزنگنه، شیخ‌الوزاری دولت روحانی، در ۱۲ آذرماه سال ۱۳۹۷ گفته بود: «در جنگ هر روز شهید و مجروح می‌آید و عواطف و احساسات و روحیه وطن‌خواهی و دینداری تحریک می‌شود؛ اما در جنگ سرد اینطور نیست. صدای شلیک و بمبی نمی‌آید اما بدتر از آن به کشور فشار وارد می‌کنند.» تا اینجای کار البته نمی‌توان این حجم از توجه و دقت و تمرکز بر موضوعات نظامی را مورد نقد و مناقشه قرار داد؛ اما نکته آنجاست که تفوق و پیروزی در هر منازعه سخت‌افزاری و مناقشه‌میدانی، التزام و پیوسته‌های مختلف و متکثری دارد. به‌خصوص در موضوع رویارویی شبه‌نظامی ایران و اسرائیل که مختصات یک جنگ کلاسیک را ندارد و به واسطه الزامات ژئوپلیتیکی و اقتضانات ژئواستراتژیک، امکان تبدیل و ارتقای آن به جنگ نظامی تمام‌عیار بسیار بعید و غیرمنتظره، حداقل در چند ماه آتی و روند فرسایشی پیش‌رونده آن است. در بدترین سناریوی ممکن، پاسخ‌های پینگ‌پنگی میان دو طرف رقم خورده و در نهایت طرفین به سمت سوسی حملات به زیرساخت‌های اقتصادی سوق خواهند یافت. چراکه از اساس امکان وقوع جنگ کلاسیک بدون دخالت قدرت‌های فرامنطقه‌ای وجود ندارد که آن هم با توجه به نزدیکی انتخابات ایالات متحده، تجربه تلخ افغانستان و عراق و منازعه حال حاضر در اوکراین و البته منافع اقتصادی چین و وابستگی آن به منابع انرژی غرب آسیا، بسیار بعید و غیرممکن به نظر می‌رسد. در چنین شرایطی که از آن با عنوان «جنگ فرسایشی» یاد می‌کنند، بیش و پیش از هر گزینه و گزاره‌ای، طرفی دست بالا را خواهد داشت که بتواند تکانه‌های اقتصادی و اجتماعی و سیاسی پیامی را در داخل و در قالب استحکام و انسجام درون ساختاری مدیریت کند. لذا

«آیین‌نامه نحوه انتخاب اعضای کمیسیون‌های کانون وکلای دادگستری مرکز» در ۷ خرداد ۱۳۹۶ توسط هیئت‌مدیره وقت و تعیین شرایط و ضوابطی برای همکاری در این رکن کانون؛ متأسفانه همواره افراد ثابتی در این کمیسیون‌ها مشاهده می‌شود که گاهی از یک کمیسیون به کمیسیون دیگری کوچ می‌کنند و دیگر افراد توانمند از عضویت محروم‌اند. چهره‌های همیشگی آزمون خود را پس داده‌اند؛ راه برای دیگران نیز باید باز باشد.

چهارم. نمی‌توان از انتخابات کانون صحبت کرد و نسبت به موضوع نهاد «اتحادیه سراسری کانون‌های وکلای دادگستری ایران» (با نام کوتاه «اسکودا») بی‌تفاوت بود. در حال حاضر این تشکیلات با وجود دودیدگاه موافق و مخالف، در نظام وکالت رسمیت دارد و نمی‌تواند بدون برنامه، هم‌فکری و اجماع در میان وکلا و کانون‌هایشان، نفی شود. حضور داوطلبانی که به اتحادیه اعتقادی ندارند و به جای هم‌گرایی در این برهه به معنای واقعی «حساس»، به سوی واگرایی می‌روند در مدیریت کلان، صلاح نیست.

پنجم. موضوع تبلیغات در دوره سی‌وسوم بسیار جلب توجه کرد. ارسال پیامک به صورت انبوه، ایجاد گروه در پیام‌سان‌ها و عضو کردن دیگر وکلایدون هماهنگی، حضور گسترده در شبکه‌های اجتماعی چون اینستاگرام چشمگیر بود. گاهی تبلیغ زیاد به ضد تبلیغ تبدیل می‌شود و نتیجه‌نهایی چیزی جز «نقض غرض» نخواهد بود. برگزاری جلسات حضوری ارزشمند و از گذشته مرسوم بوده است، اما ارسال پیامک برای دعوت به شام پسندیده و در شأن نیست. همچنین دادن هدایایی مانند کتاب به قصد جذب رأی، از ارزش علم و کتاب می‌کاهد.

ششم. با هزار افسوس در هر دوره انتخابات از جمله دوره کنونی افرادی با هدف حذف رقبیان خود به مستندسازی و جمع‌آوری مدارک رو می‌آورند که به هیچ وجه در شأن یک وکیل دادگستری و مدعی فرهیختگی نیست. متأسفانه ماده ۱۴ «آیین‌نامه اجرایی لایحه استقلال کانون وکلای دادگستری» (که البته اعتبار آن محل تردید است) امکان تجدیدنظر در صلاحیت نامزدهای تأییدشده را در صورت ارائه مدارک جدید تا یک ماه پیش از برگزاری انتخابات می‌دهد که به این رفتار غیراخلاقی دامن زده است. رعایت حقوق شهروندی رقیب، از چشم‌رأی‌دهندگان دور نمی‌ماند.

هفتم. در نهایت روز انتخابات، هیئت عمومی وکلاروز پنج‌شنبه از ساعت ۸ تا ۱۸ با حضور در ساختمان زیبای کانون وکلای دادگستری مرکز در حوالی میدان آرژانتین با حضور وکلای پایه یک اعضا تشکیل می‌گردد و رأی‌گیری انجام خواهد شد. هر چند حضور داوطلبان در محل انتخابات منع قانونی ندارد، اما تبلیغات در این روز در «دستورالعمل انتخابات کانون وکلا» مصوب ۲۵ آبان ۱۴۰۲ مجمع عمومی کانون‌های وکلای دادگستری ممنوع اعلام شده که رعایت یا عدم رعایت مقررات انتخاباتی توسط نامزد یا حامیان او، خود بهترین معیار گزینش است.

فشار تدر وها

برای قانون شدن مصوبه حجاب

بررسی موضع گیری کیهان

در گفت‌وگو با اشرف بروجردی و دانیال کرانیان

شادی مکی

گزارشگر هم‌میهن

«صد اخبار داخل کشور نشان می‌دهد، برخی رسانه‌های جریان مدعی اصلاح، تلاش‌های سیاسی خود را برای ملغی‌سازی قانون حجاب و عفاف افزایش داده و در حال تولید فشار به رئیس‌جمهور برای عدم ابلاغ این قانون هستند. اخبار رسیده حاکی است این جماعت با القای این که حجاب خواست اکثریت جامعه نیست، رئیس‌جمهور را تحت فشارهای سیاسی- رسانه‌ای برای ابلاغ نکردن قانون حجاب و عفاف قرار داده‌اند؛ ادعایی که چندروز پیش روزنامه کیهان مطرح کرد. روزنامه‌ای که بیان نظر بخش قابل توجهی از جامعه درباره مصوبه حجاب را به معنای «القای» این مسئله قلمداد می‌کند و نه واقعیتی انکارناپذیر. این درحالیست که اگر نوع پوشش خواست و مطالبه اکثریت جامعه بود نه نیازی به پدیده حجاب‌بان‌ها بود و نه سازوکارهای پرهزینه‌ای همچون «گشت ارشاد» و «طرح نور».

پزشکیان پیش‌تر هم در مناظرات انتخاباتی خود نحوه برخورد با زنان در خیابان‌ها را مورد انتقاد قرار داده و از طرح نور به‌عنوان طرح سیاهی یاد کرده بود؛ رویکردی که باعث دلگرمی رأی‌دهندگان به او شد. از سوی دیگر رئیس‌جمهور در دیدار روز دوشنبه خود با جمعی از اعضای مرکزی جبهه پایداري اتخاذ رویکردهای تنگ‌نظرانه و رفتارهای سلبی را موجب سرخوردگی و دل‌مردگی جامعه به‌ویژه نسل جوان و هنرنه‌ترانشی برای نظام دانسته بود. او در بخشی دیگر از اظهاراتش تأکید کرده بود: «هیچ ظلمی بالاتر از آن نیست که یک حرف و رفتار غلط را به زور در جامعه اجرا کرد... برخی نگاه و رفتار غلط خود را به نظام و انقلاب نسبت می‌دهند و با زور و دعوا به دنبال اجرای آن در جامعه هستند.» رئیس‌جمهور در این سخنان اگر چه به این مصوبه اشاره‌ای نکرد اما می‌توان آن را قابل‌تعمیم به این مقوله هم دانست.

حقیقت آن است که تصویب و ابلاغ این مصوبه شعار وفاقی ملی رئیس‌جمهوری را که مورد تأکید همه ارکان ساختار سیاسی کشور قرار گرفته به محاق می‌برد زیرا در عمل خواست بخش بزرگی از جامعه مذهبی و غیرمذهبی را مورد بی‌توجهی قرار می‌دهد.

ون‌های شهرداری هم گم شدند؟

برخی از اعضای شورای شهر تهران از رد پای داماد زاکانی در واگذاری ون‌ها به شرکت صوری گفتند

پریسا هاشمی

گزارشگر شهری هم‌میهن

روز گذشته و در جریان دوست‌و‌شصت‌ونهمین جلسه شورای شهر تهران باز هم موضوع داماد علیرضا زاکانی، شهردار تهران و حتی پدر آقای داماد مطرح شد و حبیب کاشانی، عضو شورای شهر تهران از آقای داماد به عنوان بختک یاد کرده و خواست که دربار او- داماد زاکانی - که در شهرداری هیچ‌کاره است اما تصمیم‌گیر، تعیین تکلیف شود. سیدجعفر تشکری هاشمی نیز تأکید کرد، اگر موضوع «واگذاری ون‌هایی» که وزارت کشور در اختیار شهرداری قرار داد مشخص نشود مجبور به طرح سوال می‌شویم. او در حالی استفاده از ابزار «سوال از شهردار» را مطرح می‌کند که پیش‌تر ۴ بار از این ابزار استفاده شده و با وجود عدم ارائه پاسخ‌های قانع‌کننده از سوی شهردار تهران آنها نتوانسته‌اند به مرحله استیضاح برسند چراکه دوسوم اعضای شورای شهر تهران باید به استیضاح شهردار رأی بدهند و استیضاح‌کنندگان زاکانی تاکنون بیش از ۱۰ نفر نیستند. شاید به همین دلیل است که معاونان زاکانی هم شورای شهر تهران را جدی نمی‌گیرند و با وجود آنکه از دستور جلسه خبر داشتند، محسن هرمزی، معاون حمل و نقل و ترافیک شهرداری برای ارائه توضیح در صحن حاضر نشد که با اعتراض ناصر امانی نیز روبه‌رو شد.

مازاد پرداخت به دولت رئیسی

سیدجعفر تشکری هاشمی، رئیس کمیسیون عمران و حمل و نقل شورای شهر تهران روز گذشته گزارشی از وضعیت ون‌های تحویلی از وزارت کشور ارائه کرده و با اشاره به اینکه دست‌اندرکاران از

به خواست مردم توجه کنید

اشرف بروجردی، فعال سیاسی اصلاح‌طلب و متخصص فقه سیاسی درباره فشار جریان تندرو بر رئیس‌جمهور برای ابلاغ مصوبه حجاب و عفاف به هم‌میهن می‌گوید: «فردی که نسبت به عدم ابلاغ این قانون معترض است گویی در این جامعه زندگی نمی‌کند و با مردم در ارتباط نیست. این گروه باید به این درک برسند که این موضوع مطلوب عامه مردم نیست و ابلاغ چنین قوانینی تنها نتیجه‌ای که به دنبال دارد عدم پذیرش و اجرای آن از سوی مردم است. حتی اگر ساختار سیاسی کشور به دنبال اجرای این قانون باشد باز هم توان انجام این کار را ندارد. زیرا جامعه به روش خود عمل می‌کند.» او تصویب و ابلاغ چنین قوانینی را باعث تضعیف قانون در جامعه و نادیده گرفتن خواست و اراده مردم می‌داند: «سوال این است که ابلاغ این قانون آیا منجر به اجرای آن توسط مردم می‌شود؟ پاسخ به این سوال منفی است. در حقیقت این رفتار باعث می‌شود که مردم به راه خود بروند و ساختار سیاسی کشور هم به نتیجه نرسد. اگر قصد آن است که با مردم زندگی کرده و آسایش آنها را فراهم کنند نباید چنین مصوبه‌ای ابلاغ شود.» این فعال سیاسی با تأکید بر اینکه قرار ما بر این بود که قوه مجریه و مجلس در یک مسیر گام بردارند، اظهار می‌کند: «معتقد آقای پزشکیان باید به خواست مردم توجه کند که این خواست هم برای بخش قابل توجهی از مردم عدم ابلاغ این مصوبه است.»

لایحه‌ای که هنوز تبدیل به قانون نشده است

دانیال کرانیان حقوقدان هم در این باره به هم‌میهن می‌گوید: «طبق بررسی‌ای که بنده انجام داده‌ام به نظر می‌رسد که هنوز این لایحه تبدیل به قانون نشده است. براساس آخرین اطلاعاتی که روی وب‌سایت شورای نگهبان قابل مشاهده است، آخرین تحویلی که در خصوص این لایحه صورت گرفته مربوط می‌شود به خردادماه امسال و آخرین مکاتبه در این باره هم مبتنی بر این مسئله بوده که شورای نگهبان دو مورد ابهام در این لایحه دیده است. بنابراین طبق روال موجود این مصوبه جهت رفع این دو مورد ابهام مجدداً به مجلس بازگشته است یعنی هنوز این مصوبه نهایی و در عبارتی به قانون تبدیل نشده است و متن نهایی مصوبه که باید برای رئیس‌جمهور به عنوان رئیس قوه مجریه ارسال شود روی وب‌سایت شورای نگهبان قرار ندارد.»

ارائه گزارش خودداری کردند و به شکل‌های عجیب و غریبی توانسته‌اند به اطلاعات دست یابند، گفت: «وزارت کشور برای ۵ هزار ون با شرکت خودرو دیزل قرارداد بسته بود تا به شهرداری‌های کل کشور واگذار شوند. بخشی از این ون‌ها در اولین گام‌ها به شهرداری تهران داده شد و براساس تصمیم وزارت کشور، قرار شد ۷۰ درصد مبلغ ون‌ها به‌عنوان کمک وزارت کشور و دولت تلقی شود و ۳۰ درصد را شهرداری‌ها بپردازند. سهم شهرداری تهران نیز ۶۳۰ دستگاه اعلام و در صورت جلسه تأکید شد که این پول باید پرداخت شود و نلواگان تحویلی به بخش خصوصی واگذار و مبالغ پرداختی مجدداً به خزانه واگذار شود.»

او افزود: «سهم ۳۰ درصدی شهرداری تهران ۱۹۲ میلیارد و ۷۸۰ هزار تومان بود، اما ۶۳۰ دستگاه محقق نشد و دولت یک بار ۱۹۲ دستگاه و یک‌مرتبه ۶۰ دستگاه به شهرداری داد. بیش از دو سال گذشته است اما نزدیک به ۲۰۰ میلیارد تومان مازاد به دولت پرداخت شده که چرا این مبالغ را پرداخته‌اند.» تشکری هاشمی با اشاره به تخلفاتی که در در این نلواگان انجام شده، گفت: «در گام اول ۳۰ دستگاه ون و در گام دوم ۵۰ دستگاه خودرو تحویل شرکت گسترش فناوری کاشان تجار شد که هیچ ردی از این شرکت در ثبت شرکت‌ها پیدا نکردیم و آدرس این شرکت در سایت کاشان است و در حوزه اینترنت اشیا و پلتفرم‌های حمل و نقلی و سامانه‌های اطلاعات جغرافیایی فعالیت می‌کند نه حوزه حمل‌ونقل. از سوی دیگر برای واگذاری ون‌ها قراردادی تدوین نشده است. از آنجایی که هیچ اطلاعاتی به ما ارائه نشد ما مجبور شدیم به صورت میدانی سوار ون‌ها شویم. از طریق اپلیکیشن صندلی رزرو کردیم اما دو بار ون‌ها در خط حضور نداشتند و با راننده تماس گرفتیم گفت؛ به دلیل نبود مسافر سرویس‌دهی ندارند. با گذشت چند روز هنوز کرایه پرداخت شده نیز قابل برداشت نیست.»

او اعلام کرد: «بخش دیگری از ون‌ها نیز به شرکت تجارت الکترونیک پارس شهروند واگذار شده است. این شرکت تا حدودی